

ΤΟΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΩΝ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΩΝ

ΤΟΥ ΓΑΒΡΙΗΛ ΦΕΡΡΥ

Η ΚΟΙΛΑΔΑΣ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

(Συνέχ. εκ του προηγούμενου)
 ὄστε ἔτσι λοιπόν; Μὲ προδί-
 νετε καὶ σεις, δόνα Ροζαρίτα;
 εἰτε ὁ Τιβούρκιος. Μ' ἐγκατα-
 λείτετε κ' ἐσεῖς; Θεέ μου, τί
 ἔκαμα γιὰ νὰ μοῦ φέρονε
 ἔτσι σκληρὰ κ' ἀπάνθρωπα;
 *Ὅλοι γύρω μου εἶνε ἐχθροὶ
 μου. *Ὅλοι. *Ὁ γερούσιας
 δὸν Βικέντιος, ὁ δὸν *Ἐστε-
 βάν, ὁ ἀχρεῖος Κουχίλλος, ὄλοι,
 ὄλοι... Μὰ τοὺς μισῶ κ' ἐγώ.
 Ναι, τοὺς θεορῶ ἐχθροὺς μου
 καὶ τοὺς μισῶ...
 *Ἐμφολῶθησαν μερικὰ δευ-
 τερόλεπτα σιωπῆς.
 *Ὁ Κουχίλλος εἶχε τραβή-
 ξει τώρα τὸ μαχαίρι του.
 *Ὁ δὸν *Ἐστεβάν όμως εἶδε
 τὴν κινήσιν αὐτῆ καὶ τὸν ἔ-
 πιασε σφιχτὰ ἀπ' τὸ μετράτσι.

— Σοῦ τὸ ἀπαγορεύω! τοῦ ψιθύρισε ἐπιτακτικὰ.
 *Ὁ Τιβούρκιος ξανάρχισε νὰ μιλή. Τὸν ἔπινε ὁ θυμὸς, ἡ ἀπελ-
 ποσία ὁ πόνος.

— Πέστε μου, δόνα Ροζαρίτα, ψιθύρισε, θέλετε νὰ γίνετε γυ-
 ναῖκα τοῦ δὸν Βικέντιου, γιατί ἔχει χρήματα, γιὰ τὸ ἀξίωμα ποῦ
 κατέχει; Μιλήστε μου εὐλαχῶς. *Ἄν καὶ αὐτὸ ποῦ σὰς κάνει νὰ
 τὸν δέχεστε ὡς σύζυγο, ποὺς ξέρεῖ, ἴσως μπορεῖ νὰ σὰς προσφέρει
 καὶ κάποιος ἄλλος πλούτη καὶ μεγάλους τίτλους εὐγενείας.
 Καὶ ὁ ἄλλος αὐτὸς εἶμαι ἐγώ, ναι ἐγώ ὁ ταπεινὸς καὶ ἀπίμπητος
 Τιβούρκιος *Ἀρελλάνος. *Ἐνας ὀρφανὸς, ἕνας κατατρεγμένος σή-
 μερα, μὰ ἀπὸ, μέσα σὲ λίγον καιρὸ, τὰ πράγματα θ' ἀλλάξουν.
 Θὰ μάθω ποὺς εἶμαι, θ' ἀποκτήσω ὅσο χρυσάρι δὲν εἶδε κανένας
 ποτὲ οὔτε στ' ὄνειρό του...

*Ὁ δὸν *Ἐστεβάν κ' ὁ Κουχίλλος, ἀκούγοντας τὰ τελευταῖα λό-
 για τοῦ Τιβούρκιου, τέντωσαν περισσότερο τ' αὐτιά τους.

Τὰ λόγια του αὐτὰ ἔδειχναν πὺς ὁ νέος ἤξερε ἴσως τὸ μυστικὸ
 τῆς Κοιλιάδος τοῦ Χρυσοῦ. Ἡ πληροφορία ποῦ εἶχε σχετικῶς ὁ δὸν
 *Ἐστεβάν, ἦσαν λοιπὸν ἀσφαλῆστατες. Κατ' αὐτὸν ὄμως τὸν τρόπο,
 ὁ Τιβούρκιος παρουσιάζονταν ὡς σοβαρὸ κ' ἐπικίνδυνον ἐμπόδιον στὰ
 σχέδια τοῦ *Ἰσπανοῦ εὐγενεοῦς. Κι' ἕνα τέτοιο ἐμπόδιον ἔπρεπε νὰ
 λείψῃ ἀπ' τὴ μέση τὸ γρηγορώτερον. Οἱ διαταγμοὶ ἦσαν περιττοὶ κ'
 ἀνήθη. Χρησιάζονταν ἀπόφασις. *Ὁ Τιβούρκιος *Ἀρελλάνος ἔπρεπε νὰ
 πεθάνῃ!...

— Ναι, συνέχισε μὲ φωνὴ γεμάτη συγ-
 κίνησι κ' ἐνθουσιασμὸ ὁ Τιβούρκιος, τιμὲς, δόνα, ἀπολαύσεις θὰ τὰ σο-
 ριάσω μὲ τὰ πόδια σου, δόνα Ροζα-
 ρίτα.

*Ἀκούοντας τὰ λόγια αὐτὰ, ἡ νέα κῆ-
 ταξε πείσωνα τὸν Τιβούρκιο.

Τὸ βλέμμα της αὐτὸ, ἐμψύχωσε τὸ νέο
 καὶ τὸν νέαισε ἐλπίδες.

— Ναι, ναι, εἶπε, δοκίμασε ἐνώπιον τοῦ
 Θεοῦ, ποῦ μὲς ἀκούει αὐτὴ τὴ στιγμή, πὺς
 λέω τὴν ἀλήθεια καὶ δὲν ζητῶ νὰ σὰς ἐ-
 ξαπατήσω, Πειθαίνοντας ἡ θετὴ μητέρα
 μου, μοῦ ἀπαλάμησε τὸ μυστικὸ, γιὰ τὸ ὅ-
 ποιο σοῦ μιλοῦ. Τετρακόσια δυνάτια σιάδια
 μεσωνὰ ἀπ' ἐδῶ, μέσα στὴ ζώνηλα, στὰ
 μέση ποῦ τοῦν ἡ πὺ ἀγορεύει *Ἰνδικὲς φυλές,
 ἵπταρχε ἕνα μινθῶδες μεταλλεῖο χρυσοῦ. Τὸ
 χρυσάρι αὐτὸ θὰ γίνῃ δικό μου, δικό μας,
 δόνα Ροζαρίτα, ἀρεῖ νὰ μοῦ πῆς τὴ λέξι
 ποῦ μ' ἀγωνία περιμένω ν' ἀκούσω ἀπ' τὸ
 στόμα σου. Πέες μου πὺς μ' ἀγαπᾷς καὶ θὰ
 στρατολογήσω αἰέτως γενναίους συντρό-
 φους γιὰ νὰ τρέξω στὴν Κοιλιάδα τοῦ Χρυ-
 σοῦ. *Ὅλο αὐτὸ τὸ χρυσάρι, τὸ ἱκανὸ νὰ
 θαυτώσῃ καὶ κόρη βασιλέως, θὰ σοῦ τὸ χα-
 ρίσω. *Ἐκτὸς παιὰ ἂν δὲν γυρίσω ἀπ' τὴν
 ἐσωστρατεία αὐτῆ, ἐκτὸς ἂν μὲ καταπαρά-
 ξει κανένα ἄνθρωπο τοῦ δάσους ἢ μὲ σκοτώ-
 σουν οἱ *Ἐρωθόδεμοι. *Ἄν σιμβεῖ αὐτὸ,
 ἂν δεῖς ὅτι δὲν γυρίζω σ' ὄρισμένο διά-
 στωμα, τότε πρέπει νὰ καταλάβῃς πὺς ἐγώ
 πεθάνει. *Ἄν αὐτὸ εἶνε τὸ γραφτὸ μου, εἰς
 ἐλευθέρω. δόνα Ροζαρίτα, νὰ παντρευτῆς
 ὅποιον θέλεις... Πέες μου λοιπὸν μὰ λέξι.

Χάρισέ μου τὴν εὐτυχία ποῦ σοῦ ζητῶ. Γιατὶ δὲν μ' ἀπαντᾷς;
 Πραγματικῶς, ἡ δόνα Ροζαρίτα σιωποῦσε.

Τέλος, σήκωσε τὰ ὄφρα, φωταῖνα μάτια της στὸν Τιβούρκιο καὶ
 τοῦ εἶπε:

— Εἶμαι βέβαιη πὺς δὲν αὐτὰ ποῦ μοῦ εἶπες, δὲν εἶν' ἀλήθεια,
 Τιβούρκιε. Τὰ εἶπες γιὰ νὰ μὲ δοκαίωσῃς, γιὰ νὰ μὲ συγκαθῆς
 βέβαια.

— *Ὅχι, ὄχι, σοῦ εἶπα τὴν ἀλήθεια, δόνα Ροζαρίτα.

— Τότε...

— Τότε; τραύλισε ὁ νέος.

— Τότε, ἀπάντησε ἡ νέα ἀναστενάζοντας, πρέπει νὰ πιστέψω
 πὺς ἔκλεψες τὸ ξένο μυστικὸ. Γιατὶ τὸ μυστικὸ τῆς Κοιλιάδος τοῦ
 Χρυσοῦ ἀνήκει σ' ἄλλον.

— Σὲ ποιὸν; ρώτησε ὁ νέος μὲ συγκατημένη φωνή.

— Στὸν δὸν *Ἐστεβάν, ἀπάντησε μὲ βεβαιότητα ἡ νέα.

Μόλις ἄκουσε τὰ λόγια αὐτὰ ὁ Τιβούρκιος, ἡ ὄψις του χλόμασε,
 αἰσθάνθηκε σκοτοδίνη. *Ὅστε ὁ δὸν *Ἐστεβάν, ὁ καταραμένος αὐτὸς
 *Ἰσπανὸς ἦταν ὁ κακὸς τοῦ δαίμονος; *Ἦταν ὁ ἀνθρώπος ποῦ πο-
 θοῖνε τὴ δυστυχία του, τὸν ἀρανασῶμὸ του; Πὺς μπόρεσε κ' ἔμαθε
 ὁ ἀνθρώπος αὐτὸς τὸ μυστικὸ τῆς Κοιλιάδος τοῦ Χρυσοῦ, μυστικὸ
 ποῦ ἀνήκει στὸν Τιβούρκιο *Ἀρελλάνο καὶ σὲ κανέναν ἄλλον, μυστικὸ
 ποῦ στοίχισε τὴ ζωὴ του στοῦ πατέρα, τὸν γενναῖο Μάρκο
 *Ἀρελλάνο; Καὶ γιατί, ἀφοῦ τοῦκλεψε τὸ μυστικὸ τοῦ θησαυροῦ,
 ζήτουσε νὰ τοῦ πάρῃ καὶ τὴ γυναῖκα π' ἀγαποῦσε ὁ ἀνθρώπος αὐτὸς
 καὶ νὰ τὴν δώσῃ σ' ἕναν ἀπαισιώ τῦτο, σὺν τὸν γερούσιαστὴ δὸν
 Βικέντιο;

Μὲ σφιγμένες τίς γροθιὲς ἀπ' τὴν δυνατὴ ὀργὴ ποῦ κόχλαξε μέ-
 σα του ὁ Τιβούρκιος καὶ μὲ τὰ μάτια φλογισμένα, εἶπε στὴ δόνα
 Ροζαρίτα μὲ φωνὴ ἰσχύωσῃ:

— Τὸ μυστικὸ τῆς Κοιλιάδος τοῦ Χρυσοῦ ἔπρεπε νὰ τὸ ξέρω μό-
 νον ἐγώ, δόνα Ροζαρίτα. Τὸ ξέρεῖ λοιπὸν κ' ὁ δὸν *Ἐστεβάν; Τό-
 τε θὰ εἶνε σὲ θέσι ὁ ἀνθρώπος αὐτὸς νὰ μοῦ ἐξηγήσῃ ποὺς εἶνε ὁ
 δολοφόνος τοῦ θετοῦ πατέρα μου. Γιατὶ μόνον ὁ δολοφόνος τοῦ Μάρ-
 κου *Ἀρελλάνου θὰ μποροῦσε νὰ ξέρῃ τὴν ὑπαρξὴ τῆς Κοιλιάδος τοῦ
 Χρυσοῦ. Εἶνε λοιπὸν αὐτὸς ὁ δολοφόνος, τὸν ὁποῖο ὀρκίστηκα νὰ τι-
 μωρήσω σκληρὰ; Δυστυχία του τότε... δυστυχία σ' αὐτὸν!...
 — Δυστυχία σὲ σένα!... ἀκούστηκε ἔξαφνα μὰ ἄγρια φωνὴ μέ-
 σα ἀπ' τὸ σκοτάδι.

Κι' ἀμέσως ἕνας ἀνθρώπος ὄρμησε ἐναντίον τοῦ Τιβούρκιου,
 κρατώντας σὲ χεῖρι του ἕνα τεραστίον μαχαίρι.

*Ἦτον ὁ Κουχίλλος.

— Θὰ σοῦ πῶ τὸ αἷμα! οὐρλιαξε, ἀπειθυνόμενος σὲ νεαρὸ τυ-
 χοδιώκτη. Παρακάλεσε τὸ Θεὸ νὰ σὲ συχωρήσῃ...

*Ἡ δόνα Ροζαρίτα ἄφησε μὰ κραυγὴ τρόμου καὶ στρηχίτηκε
 στὶς σιδερένιες κινκίδες τοῦ παραθύρου, γιὰ
 νὰ μὴ σοριαστῇ κάτω.

*Ὁ Τιβούρκιος θὰ ἦταν νεκρὸς παιὰ, ἂν
 δὲν πηδοῦσε, ἐκίνητος σὺν πᾶνθηρας, δεξιὰ
 καὶ δὲν ἀπέφυγε τὸ χτύπημα τοῦ τυχοδιώ-
 κτου.

*Ὁ Κουχίλλος ὄμως ὄρμησε ξανά ἐναν-
 τίον του, ἀποφασισμένος νὰ τὸν σκοτώσῃ καὶ
 νὰ γλυτώσῃ ἔτσι ἀπὸ ἕνα τόσο ἐπικίνδυνον
 ἐχθρὸ.

Μὰ καὶ πάλι ὁ νέος πρόλαβε ν' ἀρπάξῃ τὸ
 ὄπλισμένο χεῖρι τοῦ ἀντιπάλου του ἀπ' τὸν
 καρπὸ καὶ ν' ἀποφύγῃ τὸ χτύπημα...

Εἶχαν πιαστῆ τὸρα στὰ χεῖρια κ' εἶχαν
 κυλιστεῖ κάτω. Δὲν ἀκούγονταν παρὰ ἡ κομέ-
 νη ἀναπνοὴ τους καὶ τὸ τρίξιμο τῶν δοντιῶν
 τους.

*Ἦταν μὰ πάλι ζωῆς καὶ θανάτου.

*Ἐνας ἀπ' τοὺς δύο τοὺς ἔπρεπε ν' ἀπο-
 μεῖνῃ κάτω νεκρὸς.

Σὲ μιὰ στιγμή, τὸ μαχαίρι τοῦ Κουχίλλου
 ξέφυγε ἀπ' τὸ χεῖρι του. *Ὁ Τιβούρκιος τὸ
 ἀντέληφθη. Καὶ χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ, συγ-
 κέντρωσε ὄλες του τίς δυνάμεις, ἄρπαξε τὸν
 τυχοδιώκτη ἀπ' τὴ μέση, τὸν ἀναποδογύρισε,
 τὸν κόλλησε σὲ τὸ χῶμα καὶ στηρίζοντας τὸ
 γόνα του σὲ τῆθος του, τοῦ φώναξε:

— *Ἐτοιμάσου νὰ πεθάνῃς, ἀχρεῖ!

Εἶχε φτάσει πραγματικῶς ἡ τελευταία
 στιγμή τῆς ζωῆς τοῦ κακοῦ γου.

*Ὁ Τιβούρκιος εἶχε βγάλεῖ τὸ μαχαίρι του
 κ' ἦταν ἔτοιμος νὰ τὸ βυθίσῃ σὲ τῆθος του,
 δταν μὰ σκὰ πήδησε μπροστά του.

*Ἦταν ὁ δὸν *Ἐστεβάν.

*Ὁ *Ἰσπανὸς εὐγενὴς ἄρπαξε τὸ χεῖρι τοῦ

ΣΤΙΧΟΙ Η ΛΙΜΝΗ

*Ἦταν προγῆθς κορτίσια σὲ χορδὸ
 ἔλα λουλοῦδια, ἔλα μωροῦδι,
 ὄχι τ' ἀγαποῦσα ἔλα καὶ θαρρῶ
 καὶ γι' ἄλλα τόσα μὴμενε καρ-
 (διά.)

Τὸ κῆμα μου τὸ λέγω δὲν μπορῶ
 ἀτάραχος νὰ δῶ τὴν ὠροσφίη
 *Ἄχ! μὲ τῆς λιμνῆς μοιάζω τ
 (νερό.)
 ποῦ ὄ,τι περνᾷ, ἀφίνει ζωγραφιῶ

Μ' ἂν ζωγραφίξῃ ἡ λιμνὴ κάθε τι
 περνᾷ αὐτὸ κ' ἡ ζωγραφί-
 (νεοῦ)

Καὶ μοναγὰ τοῦ οὐρανοῦ κρατῆ
 τὴ ζωγραφία, πιστὰ, παντοτεινὸ

Ἄφησε ὄλοι νὰ μὲ λέν τρελλὸ
 καὶ μὴ σὲ μέλη ἀγάπη μου χρυσοῦ
 *Ἄν εἶμαι λιμνὴ, μ' ἔλας ὄ
 (γελοῦ.)
 ὁ οὐρανοῦ τῆς λιμνῆς εἶσαι σὺ.
 Ν. ΚΑΜΠΑΣ

Η Ζωή

νέου και τὸ ἐκράτησε.

Τὴν ἴδια στιγμή, ἡ δόνα Ροζαρίτα βλέποντας τὸν Τιβούρκο ἀπέναντι διὸ ἐχθρῶν πλέον, φώναξε στὸν δὸν Έστεβάν :

— Σταθῆτε, γιὰ τὴν ἀγάπη τῆς Παναγίας καὶ διὸν τῶν ἀγιῶν ! Ὁ νέος αὐτὸς φιλοξενεῖται ἀπ' τὸν πατέρα μου. Ἡ ζωὴ του εἶνε ἱερὴ κάτω ἀπ' τὴ στέγη μας. Σταθῆτε !...

Στὸ μεταξὺ αὐτὸ, ὁ Κουχίλλος εἶχε ξεφύγει ἀπὸ κάτω, εἶχε ἀρπάξει ξανά τὸ μαχαίρι του καὶ τοιμαζόταν νὰ ἐπιτεθῆ ἐκ νέου ἐναντίον τοῦ θανασίμου ἀντιπάλου του.

Μὰ κ' ὁ Τιβούρκος δὲν ἔμεινε ἀργός. Βλέποντας μὲ ποιοὺς εἶχε νὰ κἀμῃ, δίστασε γρήγορα—γρήγορα τὸ μανδύα του γύρω στὸ μπράτσο του, γιὰ νὰ τὸν ἔχη ὡς ἀσπίδα, ἀποθοχώρησε μερικὰ βήματα καὶ στάθηκε μὲ τὸ μαχαίρι στὸ χέρι, ἔτοιμος νὰ δεχθῆ τὴν ἐπίθεσι καὶ ν' ἀγωνισθῆ μέχρι τελευταίας πνοῆς.

Ὁ Κουχίλλος λυσσοῦσε ἀπ' τὸ θυμὸ του. Ἀδιαφορώντας γιὰ τὰ λόγια τῆς δόνας Ροζαρίτας, ἦταν ἔτοιμος νὰ ριχθῆ ἐναντίον τοῦ Τιβούρτσιου.

— Σκόλε, τοῦ φώναξε, θὰ σὲ σκοτώσω ! Σοῦ ἔσωσα τὴ ζωὴ χθὲς μέσα στὴν ἔρημο πὺ πῆθανες ἀπ' τὴ δίπλα καὶ σήμερα θὰ σοῦ τὴν πάρω πίσω καὶ θὰ σὲ στεῖλω στὸν Ἄδη !...

— Ἐμπρός λοιπόν, ἄθλιε, τοῦ ἀπάντησε μὲ τόλμη ὁ Τιβούρκος. Σὲ περιμένω. Ἐμπρός κ' εἶπ', δὸν Έστεβάν, ἀνάνδρε δολοφόνε, πὺ μοιθώνεις διαφόρους ἀρχαίους, γιὰ νὰ ξεκάνουν τοὺς ἀνθρώπους πὺ φροῦσσι καὶ τρέμεις.

Τὰ λόγια τοῦ νέου, ἔκαναν τὸν δὸν Έστεβάν νὰ χάσει τὴν ψυχραιμία του. Ἡ ὀργή του ἦταν πειὰ ἀσυγκράτητη. Εἶχε γίνει πελιδνὸς ἀπ' τὴ λύσσα πὺ κόλλαιζε στὰ στήθη του. Τρόθηξε ἀμέσως κ' αὐτὸς τὸ στίλετο του καὶ φώναξε στὸν Κουχίλλο :

— Ἐμπρός, Κουχίλλε !... Χτίτα !... Σκότωσέ τον !...

Ἡ θέσι τοῦ Τιβούρτσιου ἦταν πειὰ τραγικὴ. Ἐνας αὐτὸς, εἶχε νὰ κἀμῃ μὲ διὸ λυσσοσιμένους ἐναντίον τοῦ ἀντιπάλου, πὺ ποθοῦσαν τὸ θάνατό του.

Ὁτόσο, δὲν ἔδειλανε. Δὲν τᾶχασε. Κ' ἔδινε ὁ Κουχίλλος κ' ὁ δὸν Έστεβάν ὄμοιαν ἐναντίον του, μὲ τὰ μαχαίρια στὸ χέρι, ἄρχισε ν' ἀμύνεται γενναίως καὶ τολμηρά.

Ἡ δόνα Ροζαρίτα, βλέποντας πλέον, ὅτι ὁ Τιβούρκος διέτρεχε σοβαρότατο κίνδυνο, δὲν κρατήθηκε. Ἄναψε μιὰ λαμπάδα γρήγορα—γρήγορα κ' ἀρπάζοντας τὸ κρησπίγιο, ἔτρεξε ἔξω ἀπ' τὴν κρεβατοκάμαρά της, μὲ τὴν ἀπόφασι νὰ σώσει τὸν νέο ἐκεῖνο, πὺ τόσο τὴν ἀγαποῦσε.

Μέσα σὲ λίγα δευτερόλεπτα ἄνοιξε τὴν πόρτα τοῦ κοιτῶνος της καὶ βρέθηκε ἀνάμεσα στοὺς τρεῖς ἐκεῖνους ἀνθρώπους, ὅμοια μὲ ἄγγελο, λειομορφωμένη καὶ μὲ τὰ μαλλιά ἔξπλεκα.

— Δὸν Έστεβάν, φώναξε στὸν Ἰσπανὸ εὐπατριδῆ, σὰς παρακαλῶ, σὰς ἐξορκίζω στὸ ὄνομα τῆς Παναγίας, σταθῆτε. Δὲν θέλω νὰ χυθῆ αἷμα στὸ σπῆτι τοῦ πατέρα μου.

Τὴν ἴδια αὐτὴ στιγμή, ἡ νέα γύρισε καὶ κῦτταξε τὸν Τιβούρκο. Τὸ ἔνα του χέρι ἦταν καταστατωμένο ! Εἶχε πληγωθεῖ. Ἡ καρδιά της σφιχτηκε τότε καὶ γιὰ μιὰ στιγμή σκέφτηκε νὰ ριχθῆ στὴν ἀγκαλιά του καὶ νὰ τὸν ἱερασοσπῆ μὲ τὸ ἴδιο της τὸ σῶμα. Μὰ ἡ παρθετικὴ της σεμνότης τὴν ἔκανε νὰ συγκρατηθῆ καὶ νὰ κρῖψη τὰ αισθητήριά της. Σαναγῶντος λοιπὸν στὸν δὸν Έστεβάν καὶ τοῦ εἶπε :

— Σὰς παρακαλῶ, κύριε, ν' ἀποσυρθῆτε. Ὁ νέος αὐτὸς βρισκεται στὸ σπῆτι μας. Δὲν εἶνε ἀνδρικό καὶ τίμο νὰ τὸν σκοτώσετε ἢ καὶ νὰ χτυπηθῆτε οἱ σὲ ἴδιος, ἐδῶ, μπροστὰ στὰ μάτια μου. Αἰδῶ ἔχετε καιρὸ νὰ κανονίσετε τοὺς λογαριασμούς σας.

Ὁ δὸν Έστεβάν δὲν εἶπε λέξι. Μὲ σφιγμένα τὰ δόντια ἀπ' τὴν ὀργή πὺ τὸν κατεῖχε, ξανάβαλε τὸ μαχαίρι στὴ θήκη του.

Δὲν ἤθελε νὰ δυσωπεστήσῃ τὴ δόνα Ροζαρίτα, σκοτώνοντας τὸν νέο πὺ ἀγαποῦσε ἴσως, μπρὸς στὰ βλέμματά της. Θὰ ξανάβρισκε τὸν Τιβούρκο, ὅπου κ' ἂν πῆγαινε καὶ θὰ τὸν ἐσκότωνε. Γι' αὐτὸ ἦταν ἀπολύτως βέβαιος.

Δὲν ἦταν ὅμως τῆς ἴδιας γνώμης κ' ὁ Κουχίλλος.

Ὁ κακοῦργος τυχοδιώκτης ἀντιμονόνοσε νὰ κανονίσῃ μιὰ γιὰ πάντα τοὺς λογαριασμούς του μὲ τὸν Τιβούρκο Ἀρελλάνο. Τὸν εἶχε τώρα στὴ διάθεσί του καὶ θὰ τὸν ξεμπερδεύε, τοιμαζόταν λοιπὸν νὰ τοῦ ἐπιτεθῆ ἐκ νέου, ἀλλὰ ὁ δὸν Έστεβάν τὸν συγκράτησε :

— Ἠσύχασε, Κουχίλλε, τοῦ εἶπε. Βάλε τὸ μαχαίρι στὴ θήκη σου. Κι' ἄς πηγαίνουμε.

Ὁ Κουχίλλος ἔτριξε τὰ δόντια του μὲ λύσσα. Ἐδίσταζε...

Μὰ ὁ δὸν Έστεβάν δὲν τοῦ ἔδωσε καιρὸ νὰ ὀμῆσῃ καὶ πάλιν ἐναντίον τοῦ Τιβούρτσιου. Τὸν ἔπασσε σφιχτὰ ἀπ' τὸ χέρι καὶ τὸν ἔσπρωξε ἔμπρός.

— Ἄς πηγαίνουμε, τοῦ ψιθύρισε. Ἐμπρός λοιπόν...

Ὁ Κουχίλλος ἰτακώσε. Ἀκολούθησε τὸν δὸν Έστεβάν καὶ ἐχάθησαν κ' οἱ διὸ μέσα στὸ σκοτάδι τοῦ κήπου.

Στὸ μέρος τῆς πάλης ἔμειναν τώρα μόνοι τοὺς ὁ Τιβούρκος Ἀρελλάνος καὶ ἡ δόνα Ροζαρίτα.

Ὁ Τιβούρκος ἔτρεμε ἀπ' τὴν ὀργή του. Εἶχε παρεξηγήσει τὴ δόνα Ροζαρίτα, βλέποντάς τὴν νὰ ὀρᾷ κοντὰ στὸν δὸν Έστεβάν, δὲν βγήκε ἀπ' τὸ δοματίό της. Ὡστε δὲν τὸν ἀγαποῦσε καθόλου, δὲν ἐνδιαφερόταν γι' αὐτὸν ἢ νέα πὺ τόσο ἐλάτρευε, γιὰ νὰ μὴν τρέξῃ κοντὰ του τὴ στιγμή τοῦ κινδύνου. Ἐνδιαφερόταν περισοτέρω γιὰ τὸν ἀσπονδὸ ἐχθρὸ του, τὸν δὸν Έστεβάν. Αὐτὸ ἦταν ὀλο...

Βαθεῖα συγκινημένη, ἡ δόνα Ροζαρίτα πλησίασε τὸν Τιβούρκο καὶ τοῦ εἶπε :

— Εἰσάστε πληγωμένος, Τιβούρκο ! Τὸ αἷμα τρέχει ἀπ' τὴν πληγὴ σας καὶ σὰς ἔξαντιλεῖ. Δὲν ἔπρεπε νὰ τὰ βάλετε μὲ τοὺς διὸ ἐκεῖνους ἀνθρώπους. Θὰ σὰς ἐσκότωναν, ἂν δὲν ἔτρεχα νὰ τοὺς συγκρατήσω.

Ὁ Τιβούρκος χαμογέλασε θλιβερά.

— Κι' ἂν μ' ἐσκότωναν, ἀποκρίθηκε, τί εἶχατε νὰ χάσετε, δόνα Ροζαρίτα ; Τί εἶμ' ἐγὼ γιὰ σὰς ; Τί ἄλλο ἀπὸ ἕναν ξένο, ἕναν περαστικό ; Σὰς πρόσφερα τὴν καρδιά μου καὶ τὴν ἀρνηθήκατε. Ἀρνηθήκατε τὴν ἀγάπη μου, τὰ πάντα. Κι' ἂν τρέξατε ἔξω τὴν ὄρα τῆς σημελιόνης, δὲν τὸ ἐκάματε γιὰ μένα, ἀλλὰ γιὰ τοὺς ἐχθρούς μου, γιὰ τὸν δὸν Έστεβάν. Γιὰ τὴ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ ἐνδιαφερόσαστε...

Ἡ δόνα Ροζαρίτα πνιγότανε.

— Γιατί μοῦ μιλάτε τόσο σκληρά, Τιβούρκο, ψιθύρισε. Τί καιρὸ σὰς ἔκαμα λοιπόν ;

— Τί μοῦ ἐκάματε, δόνα Ροζαρίτα ; Μὲ περιφρονῆσατε. Μ' ἐκάματε δυστυχισμένο. Μὰ τί ἀξίζω πειὰ τὰ λόγια ; Τί ζητῶ ἐγὼ, ἔνας ἔξνος, στὸ σπῆτι σας ; Τί ἔχω νὰ περιμένω, μένοντας ἐδῶ πέρα ; Παντοῦ γύρω μου παραφυλαίει ὁ θάνατος. Ὁ δὸν Έστεβάν κ' οἱ ἀνθρώποι του θέλουν νὰ μὲ ξεκάνουν. Πρέπει νὰ φύγω, νὰ φύγω ἀμέσως μακριὰ. Νὰ σὰς λησμονήσω...

— Ὄχι, δὲν πρέπει νὰ φύγετε ; φώναξε μὲ λαχάρα ἡ δόνα Ροζαρίτα. Πὺ θέλετε νὰ πάτε, Τιβούρκο, ὀλομνηχὸς καθὸς εἰσάστε καὶ περικλωμένους ἀπὸ ἐχθρούς ; Μείνετε ἐδῶ. Ὅσο βρισκεστε κάτω ἀπ' τὴ στέγη μας, κανένας δὲν θὰ τολμήσῃ νὰ ἐπιβουλεύῃ τὴ ζωὴ σας.

— Θὰ φύγω καὶ τώρα ἀμέσως, ἀπάντησε ἀτότομα ὁ Τιβούρκος. Ὁ Θεὸς θὰ μὲ προστατέψῃ μέσα στὴν ἔρημο. Θὰ βρῶ ἴσως μέσα στὴ ζούγκλα ἀνθρώπους τιμίους, καρδιῆς εὐλακρῆς πὺ θὰ μ' ἀγαθήσουν. Ἐνῶ ἐδῶ ὄλοι μὲ μισοῦν καὶ θέλουν τὸ θάνατό μου. Χαῖρε, δόνα Ροζαρίτα !...

Ἡ νέα ἔνοιωσε τὴ συγκίνηση νὰ τὴν πνίγῃ.

Δὲν εἶχε τὴ δύναμι νὰ μιλήσῃ.

Τὸ κρησπίγιο τῆς ἔφευγε ἀπ' τὰ χέρια καὶ βυθιόταν κ' οἱ διὸ στὸ σκοτάδι.

Ἀδιαφορώντας γιὰ τὴ συγκίνησι τῆς, ὁ Τιβούρκος, βέβαιος πὺς ἡ νέα δὲν τὸν ἀγαποῦσε, γύρισε νὰ φύγῃ.

— Τιβούρκο, στάσου, μὴ φεύγεις !... φώναξε ἡ δόνα Ροζαρίτα, μὲ φωνὴ πνιγμένη.

Μὰ ὁ νέος δὲν τὴν ἄκουγε. Προχωροῦσε γρήγορα—γρήγορα ἀνάμεσα στὰ δέντρα καὶ στοὺς θάμνους τοῦ κήπου, ὡς πούτρεσε σ' ἕνα μέρος πὺ ὁ τοῖχος ἦταν γκορμωμένος, χωρὶς νὰ σταθῆ οὔτε στιγμή, χωρὶς νὰ γυροῖσῃ νὰ κτυπήσῃ κἀν πίσω του, ἀνέθηκε στὸ κρησπίσι καὶ τοιμαζήθηκε νὰ πηδήσῃ ἔξω.

Ἡ δόνα Ροζαρίτα, πούτρεχε σάν τρελλὴ ἔσπισσεν, τοῦ ἔπασσε τότε τὰ χέρια της, γεμάτη ἀπελπισία, γεμάτη ἀγωνία κ' ἀπόγνωσι καὶ τοῦ φώναξε :

— Τιβούρκο... Τιβούρκο, στάσου, μὴ φεύγεις... γιατί...

Μὰ ὁ νέος δὲν ἄκουσε τὰ τελευταῖα λόγια τῆς ὀραίας κόρης.

Εἶχε πηδήσει πειὰ ἔξω ἀπ' τὸν τοῖχο κ' εἶχε χαθεῖ μέσα στὸ πικρὸ σκοτάδι.

— ὦ, Θεέ μου, Θεέ μου, ἔφυγε !... τραύλισε ἡ δόνα Ροζαρίτα καὶ κλυτῶσε λιπόθυμη στὸ χῶμα...

Α Ν Θ Ρ Ω Π Ο Κ Υ Ν Η Γ Ι

Τὴν ὄρα πὺ γινόντουσαν ὄσα διηγηθήκαμε παραπάνω, διὸ ἔνθροποι καθόντουσαν μπρὸς σὲ μιὰ μεγάλῃ φρονιά, μέσα στὸ δάσος, πὺ ἦταν κοντὰ στὴν ἀγορζία τοῦ δὸν Αἰγυστίου καὶ συζητοῦσαν.

Οἱ ἀνθρώποι αὐτοί, πὺ προτιμοῦσαν τὴν ἔρημι καὶ τοὺς κινδύνους τῆς ζούγκλας ἀπ' τὸ φιλόξενο σπῆτι τοῦ δὸν Αἰγυστίου Πένας, δὲν μὲς εἶνε καθόλου ἀγνωστοί.

Ὁ ἔνας ἦταν ὁ γίγας Καναδὸς κνηγὸς Βουαροζέ, ὁ Ἄετὸς τῶν Χιονοσκέπαστων Βουνῶν, ὅπως τὸν ἀποκαλοῦσαν μὲ τρόμο οἱ Ἴνδοι, κ' ὁ ἄλλος, ὁ σύντροφός του, ὁ Πέτες ὁ Ἰπνηλός. (Ἀκολουθεῖ)

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΕΣ ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΕΣ

Ὁ Ἄγγλος συγγραφεὺς Κάρολαϊλ.